

Evan Roberts

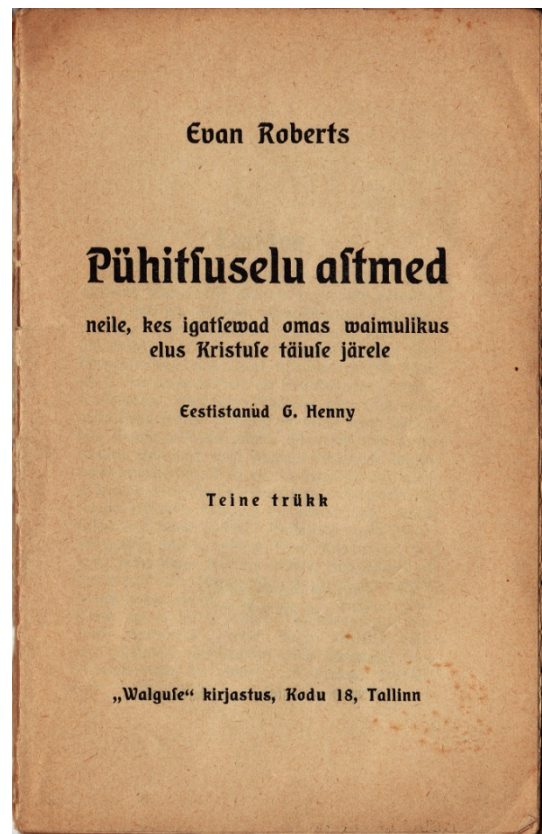
Pühitsuselu astmed

Neile, kes igatsevad omas waimulikus
elus Kristuse täiuse järele

„Walguse“ kirjastus, Kodu 18, Tallinn

Eestistanud G. Henny

A. Mattieseni trükikoda o/ü., Tartu 1933

Eessõna

1916. aastal tuli viibida Siberis. Alles välja saadetud Peterburist usuliste tegevuste pärast ja omal tahtel asumiskohast põgenedes, tuli alati valvel olla. Omski kuberner andis valju käsu kinnipüüdmiseks. See sundis varjupaika otsima ühes kõrvalises külakeses. Kord tuli sinna ka üks lihtne vend, kes palju aastaid oli Siberis evangeeliumit kuulutanud. Ühel õhtul kõneledes pani mind imestama tema mõtete sügavus ja nende selge väljendus. Panin talle ette mõned küsimused, mis harva leiavad lahendust isegi Jumala viinamäe kuulsamate tegelaste poolt, ja oma imestuseks sain teada, et ta neid mitte ainult ei mõistnud, vaid nende alal koguni rikkalikke kogemusi oli omandanud. Kõnelesime vist terve öö läbi. Enne seda andis Jumal võimaluse viibida mõned kuud Inglismaal Jumalamehe Evan Robertsi juures, keda Issand oli tarvitanud tööriistana kümnete tuhandete päästmiseks poole aasta jooksul Walesi ärkamise ajal. Tema juures sai selgitatud sügavamaid vaimuelusse puutuvaid küsimusi, nagu: täielikku andumist Jumalale, täissaamisest Püha Vaimuga, kuna isesugust rõhku sai pandud „Kristusega ristilöömise“ peale. Minu imestusel polnud piiri, kui nägin, et needsamad tõed on ilmutatud lihtsale vennale, keda kohtasin nii imelikul viisil Siberi pimedamas nurgas. Loomulikult tärkas küsimus, kust ta seda kõike on saanud, kes andis talle teada neid tõdesid, mida pealiskaudsele Jumala sõna lugejale mitte ei ilmu. Ta vastas lihtsalt: „Pühitsuselu astmed“.

Siin sain esimest korda sellest raamatukesest teada. Ta saatus on huvitav. See sai Inglismaal trükitud siis, kui Venemaal Jumala laste tagakiusamine hoos oli, ja salaja üle piiri toodud.

Niisama salaja rändas see raamatukene käest kätte ja leidis temas valminud pinna. Ammu oli vend juba tunnud, et ta usuelu teda ei rahulda ja ei too au Jumalale.

Raamatukene sisaldab eneses „kõva rooga“. Palume lugejaid siis seda ka sellena vastu võtta – mitte ainult lugeda, vaid paluda Issandat, et Ta oma Vaimuga seda korda saadaks, mis selles kõneldakse.

Vaja on kõike Piiblis juhatatud kohte kõige sügavama järelemõtlemisega ja palvega lugeda, sest need „astmed“ ei paku midagi uut, vaid juhivad ainult täielikus andumises Issandale. Issand ise saatku seda korda iga lugeja südames.

J. W. Neprash.

Esimene aste.

Lihameel ja millest see oleneb.

„Sest ma tean, et minu liha sees ei ela head.“
(Rooma 7:18)

Kui ap. Paulus räägib lihast, siis peab ta harilikult silmas ikka hingeelu, inimese olemuse maiset külge, vastandit vaimlisele elule. Kui Adam langes, siis paindus ta liha võimu alla ja lahkus taevaliku elu ja vaimu mõju alt. Väga tähtis on meile selge arusaamine sellest, millest nimelt oleneb lihaelu ja kuivõrd võimata on meil elada vaimuelu ja Jumalat teenides sõdida ainult vaimulikkude sõjariistadega, kuna veel liha surve all wiibime. Igasugused katsed sundida liha elama ja taotlema vaimu viisi järele on ja jäävad asjatuks. Kõige lahkluse põhjused praeguse aja kristlikus elus sõna ja teo vahel oleneb sellest, et liha aimab vaimule järele, nimetades ennast „vaimulikuks“, ja samal ajal elame ja oleme juhitud lihasunnist, mis meie üle valitseb, kas suuremal või vähemal määral.

Pöörakem nüüd endid Jumala sõna poole, tungigu vaimumõök meie südamesse ja lahutagu hinge ja vaimu üksteisest, siis saame Jumala valguses enda sisukorda selgelt näha.

1. Sünnimise poolest oleme lihalikud.

1) „Mis lihast sündinud, see on liha“ (Joh 3:6).

Võimata on teda ümber töötada või vaimulikuks muuta. Ta jääb lihaks (Ef 2:3; Kol 2:13).

2. Lihameel on Jumala vastu täiesti vaenulik.

1) „Lihameel on vaen Jumala vastu“ (Rooma 8:7).

Ta on vaenulik kõiges, mis Jumalast on, ta töötab ja paneb Tema vastu.

2) „Lihameel ei heida Jumala käsu alla“ (Rooma 8:7).

3. Kristlased võivad veel „lihalikud“ olla.

1) „Vennad, ma ei ole võinud teile rääkida kui vaimulikkudele vaid kui lihalikkudele“ (1.Kor 3:1-3). „Kes lihas elavad, (need) ei või Jumala meepeärast olla“ (Room 8:8).

Kõige vastupanemiste põhjus allumisel Jumala tahtmisele peitub „lihalikus elus“. Niisama röövib ta meilt võimaluse selles veenduda, et Jumala meepeärast oleme. Jumal ei salli liha ja seepärast ei või ta Tema meepeärast olla, tehku ta ka missuguseid vägitegusid.

4. Kuidas lihaelu avaldub.

1) „Ta mõtlemised (meeled) on lihalikud“ (Rooma 8:5).

Ta on maine, mullane; kõik, mis maisesse puutub, on tema elu õhkkond.

2) Ta kannab „surma vilja“ (Rooma 7:5).

Kõik, mis temast välja voolab, peab surema. Surm valitseb kõigi tema tegevuse üle. Elu sünnitab elu, aga lihalik jumalateenistus kannab „surma vilja“. See näitab, miks kristlaste tegevuse üle valitseb nii sagedasti surm: külmus, tardumus, tühjus.

3) Jumalale ta „ei kõlba kuhugi“ (Joh 6:63).

Kõik, mis tuleb lihast või lihameelest, on Jumala silmis hoopis kõlbmata. Tema ees on see kõik ei midagi. Ehk me räägime kui inglid – ei ühtegi, kui me teaksime kõik saladused ja omaksime kõrged tundmised – ei ühtegi. Ja kui meil oleks mägesidkõigutav usk, jagaksime kõik oma varanduse ja laseksime oma ihu tuleriidal põleda – poleks meil sest midagi kasu (1.Kor 13:1-3).

4) Ta arvustab (mõistab kohut) lihameelt mööda (Joh 8:15).

Ta vaatab kõige peale inimlikust seisukohast, enese vaatepunktist. Maise elu kate tumestab ta pilku. Ta on täis kartust seaduselaeka saatuse pärast, nagu Ussa, ja sirutab oma inimliku käe välja, et Jumalat toetada. Ta arvustab oma nägemise ja kuulmise järele.

5) Ta ettevõtted on „lihameelsed“ (2.Kor 1:17).

Kõik, mis lihalik – on muutlik: Täna „jah“ ja homme „ei“. Tema „ja“ peale ei või loota ja ta lubaduste peale ei või midagi rajada.

6) Ta tegutseb „lihalikult“ (2.Kor 10:2).

Ta elab maiset elu, nagu teised inimesed ja ta arvamised on nendega ühised. „Mäherdune mullane on, säherdused on ka mullased“ (1.Kor 15:48).

7) Ta sõdib „lihaviisi järele“ (2.Kor 10:3, 4).

Ta võitleb maiste abinõudega vaimulikkude vägede vastu, unustades, „et meie võitlemine pole mitte liha ja vere vastu, vaid vaimulikkude kurjuste vastu (Ef 6:12). Ja kuidas peaks ta ka teisiti mõistma talitada, kuna ta käsitleda on ainult lihalikud sõjariistad?

8) „Ta külvab liha peale ja lõikab lihast hukatust“ (Kol 6:8).

Kõige maiselikkude lõpp on kõdunevus – hukatus. Sellele saatusele alluvad mitte ainult jämedad liha hellitused, vaid kõik kristlik tegevus sarnases väärtuses.

9) Ta armastab „kiidelda lihas“ (Kol 6:13).

Ta armastab omada edu ja teiste kiitust; ta armastab oma tööde nähtavaid tagajärgi ja joovastub muljetest, mida sünnitab, ta ei tihka olla varjus, kuulsuseta, saada kiitust ainult Jumala käest ja oma töö vilja lõigata igavikus.

10) Ta tutvuneb inimestega „liha viisil“ (2.Kor 5:16).

Ta poolehoid on maine; palvekoosolekuil ihkab aina vaimulikkudel kõrgustel hõljuda, aga eluslikes, perekondlikes ja testes igapäevastes kokkupuutumistes tarvitab maiseid vahekordi. Ta läbikäimises oma sõpradega peab ilmlikkudest viisidest ja kommetest kinni, ja tal pole aimugi sellest, et on olemas vahekordi Jumalas, kus Jumal hinge ja ta kallimate vahel seisab.

11) Koguni Kristuse vastu ta seisukord on „lihalik“ (2.Kor 5:16).

Tal on täitsa õige arusaamine Kristusest, omab selgeid teaduslikke andmeid Temast; ta tunneb hästi Jumala sõna „kirjatähti“; aga Kristus, kes hinge täidab ja keda vaimus tuntakse, on temale peaaegu võõras.

Jumala abinõu ärapääsemisest.

„Ma tänan Jumalat Jeesuse ... Kristuse läbi.“
(Rooma 7:25)

1. Ärapääsemine surma läbi Kristusega.

„Et nüüd Kristus on lihas ... kannatanud, siis ehtige ka teie endid seesama meelega ... sest kes lihas kannatab, see jätab patu maha“ (1.Peetr 4:1).

„Sest liha himustab vaimu vastu, ja vaim liha vastu ... aga kes Kristuse päralt on, need on oma liha risti löönud ihaldamistega ja himudega“ (Gal 5:17, 24).

Ärapäasemist saadakse surma läbi – surma läbi Kristusega, sest liha ei või kunagi vaimulikuks areneda. Kristuse elu peab kasvama, aga lihaelu, s. o. maine (ehk hingeline) peab surema.

2. Ärapääsemine elavakstegemise läbi Kristusega.

„Sest eluvaimu käsk Jeesuse Kristuse sees on mind patu- ja surmakäsust lahti teinud“ (Rooma 8:2).

„Teie ei ole mitte liha sees, vaid Vaimu sees, kui Jumala Vaim teie sees elab“ (Room 8:9), ja valdab teid tervelt – vaimu, hinge ja ihuga (1.Tess 5:23).

„Käige vaimus, siis ei tee teie lihahimu järele“ (Gal 5:16).

3. Meie otsustamine.

„Tehkem endid kõigest liha ja vaimu roojusest puhtaks“ (2.Kor 7:1).

„Patuse lihahimu mahaheitmise läbi ... olles Tema ... mahamaetud“ (Kol 2:11, 12).

Kuidas meie pöörmisel oma patud andsime ristile, uskudes Issanda sõnasse, et Kristus on me eest surnud, samuti kutsub Jumal meid otsustama ja äraütleva lihaelust, toetades uuesti Tema sõna peale et:

„Kui üks kõikide eest on ära surnud, siis on kõik ära surnud“ (2.Kor 5:15).

Omalt poolt peame ristile ära andma oma lihaelu viisid, küll siis Jumala Püha Vaim omalt poolt Kristuse surma meie sees paneb maksma, kinkides meile vabaduse mitte ainult sõnas, vaid teos. Juhtub, kuna meie täiest südamest endid Issandale andsime, et meie „mina“ siis elavamaks läheb kui kunagi enne; aga just siin peame Jumala sõna peale toetama, öeldes: „Mina olen surnud“. Seesama meie „mina“ paljastamine tõendab juba meie tõsist äraandmist Jumalale. Püha Vaim peab teda paljastama, et mõista temaga arvestada ja samm-sammult Kristuse surma tema juures teostada. Aga pidagem meeles, et surm Kristusega, mille läbi meie suure enesearmastusele ja maistelele kalduvustele, mingil viisil ei puutu meie tunnetesse; mitte kõvadeks ega kuivadeks ei tee meid Jumal, vaid tasasteks ja rahulikeks Tema peale lootjaiks.

Tungigu Issand oma sõna mõõgaga (Heeb 4:12) igäühe oma lapse lihaelusse ja toogu Ta meid tervelt Püha Vaimu juhatuse ja valitsuse alla, et me kõik võiksime valitseva Vaimu väes üks olla, sellepeale vaatamata, et Ta tegevused mitmesugused on (1.Kor 12:4), mis vastavad sellele, kuidas Jumal heaks arvab oma mõtteid meile ilmutada, ette määrates meile meie töökava päevast päeva.

Teine aste.

Vabanemine patu võimu alt.

„Kui üks kõikide eest on ära surnud, siis on kõik ära surnud.“
(2.Kor 5:14)

„Sest, mis Tema on surnud, seda on Ta patule surnud ... nõnda arvake ka teie endid patule küll surnud olevat, aga Jumalale elavat Kristuse Jeesuse, meie Issanda sees“ (Rooma 6:10, 11).

Ons võimalik vabaneda meie „minast“ mitte armastajast ja kes ise ei vääri armastust? Mis ütleb aga Issand? „Arvake endid surnud olevat“. Kas peaks Jumal võima käskida meid toetada ebatõe peale? Ei, sest Tema on tõe Jumal. Kurat saab küll eitama selle vabanemise võimalust ja meile enestele saab vahel paistma, et mida rohkem me püüame enese „minast“ pääseda, seda pahemaks meie läheme. Põhjuseks on see, et Jumalal tuleb meid paljastada selles, et me lihameeles, see on iseenestele elame; täpselt nõndasama, kuidas Ta enne meid meie patuses olekus paljastas. Siis mõtlesime, palusime, valasime pisaraid, lootes sel viisil rahu leida; aga kui meie silmad avanesid, siis nägime, et meie pääsemine ripub ära väest, mis väljaspool meid on. Püha Vaim viis meid Kolgatale, seal kuulsime Päästja häält:

„See on lõpetatud“ (Joh 19:30), ja mõistsime, et selles valatud veres omame rahu Jumalaga; meie võitlus lõppes ja südamesse asus rahu.

Just nõndasama käib Ta ümber enesearmastusega. Tal tuleb meile mõista anda, et oleme ense „mina“ orjad, ja paljastades teda kõiges tema ulatuses. Ta paneb meid seesugusse seisukorda, mis teda nagu välja kutsub nõnda, et meie viimaks iseendid vihkama hakkame. Ärapääsemise silmailk on juba üsna ligidal, kui me hakkame nägema enese „mina“ igas meie sõnas, mida räägime ja igas teos, mida teeme. Siis iseenese üle meelt heites, kisendame: „Kes päästab mind?“ (Rooma 7:24).

Ja uuesti viib meid Jumala Vaim „sinna paika, mis hüütakse Kolgataks“ (Matt 27:33).

„Eks teie tea, et meie, mitu meid Kristuse Jeesuse sisse on ristitud, Tema surma sisse oleme ristitud?“ (Rooma 6:3).

„Teie olete surmatud ... Kristuse ihu läbi“ (Rooma 7:4).

„Et meie oleme surnud, oleme käsust lahti saanud, milles meid kinni peeti“ (Rooma 7:6).

„Kahju, ma seda ei tunne“, ütleb ehk keegi. Aga Jumal ju räägib nõnda ja meie peame endid kinnitama selle jumaliku tõeasja peale, et Püha Vaim võiks teha tõeasjaks meie elus.

Kas oleme Püha Vaimu läbi arusaamisele tulnud, et meis mingisugust head ei leidu ja et kõik on patu vande all?

Kui jah, siis:

1) Tunnistagem Jumala surmaotsust meie „mina“ üle (Rooma 6).

2) Pidagem endid juba ristilööduiks Kristuses (Gal 5:24).

3) Toetagem usus selle tõeasja peale (Kol 2:12).

4) Andkem tegelikult Püha Vaimu hoolde iga meie „mina“ ka kõigevähem avaldus, et Ta võiks teda surmata (Rooma 8:13).

Jah, ankem seda lihtsalt Tema hoolde, ja toetades päevast päeva meie suremise peale Kristuses, lootkem, et Püha Vaim tõesti meid päästab. Paljud peavad endid „iga päev surijaiks“, selle asemel, et endid juba „surnuks“ pidada, ja nad kunagi ei saa maitsta enestes „Tema ülestõusmise väge“. Püha Vaim võib meie sees ainult tunnistada

usust, mis töötab käesoleval minutil,

usust, mis ütleb: „Nüüd olen päästetud“. Muidgi, on olemas „haigus surmaks“, kuid Jumal paljastab meie „minat“ ja ta püüab kõigest jõust selle vastu panna, mis temale ei meeldi; aga kui me rahulikult toetame Jumala sõna peale: „Teie olete surnud“ (Kol 3:3), siis ei saa Püha Vaim mitte viivitama „surmata“ teie kangekaelse „mina“ sünnitusi, ja meie saame ühes ap. Paulusega tegelikult maitstama imelikku vabadust (Rooma 8:2). „Sest eluvaimu käsk Kristuse Jeesuse sees ...

on mind lahti teinud“. Alandagem siis endid Jumala vägeva käe alla! Võtkem oma rist ja peitkem endid ristlöödud Önnistegijasse, paludes täielikku osasaamist Temaga Tema surmas, et maitsta „Tema lõppemata väge“ (Heebr 7:16), ja siis saavad meie läbi voolama eluvee jõed hukkuvasse ilma.

Tärgavad küstmsed.

1. Kas võib see suremine meis korraga teostatud saada?

Meie võime otsustada korraga, jäädavalt, kuna Jumalal tuleb tegutseda meie „minaga“ alati, sel mõõdul, kuidas ta ennast väljendab ja meie teda, temast vabastamiseks, Issandale ära anname.

2. Kas võib „mina“ uuesti oma pead tõsta?

1) Peale selle, kui meie olime võtnud omale seisukoha surmas Kristuse sees, võib meie „mina“ uued liigutused teha, mida tuleb arvesse võtta, ja Jumal avab meie südames sügavused, milledest meil enne aimugi polnud, muidugi ainult siis, kui meie sellega nõus oleme ja ei kohku ära.

2) Vastane võib meie „mina“ järele aimata, et meid meie seiskohas kõigutada.

3) Kui me peaksime ootama, et „mina“ ennast avaldama saab, siis saab see ka nõnda sündima.

Aga mis seesugusel juhusel tuleb teha?

- Toetada elava Jumala sõna peale ja ütelda: „asjata“. „Ma olen Kristusega ristilöödud“ (Gal 2:20).
- Anda ära oma „mina“ Pühale Vaimule käsitlemiseks ja loobuda igasugusest isiklikust vahelesegamisest.
- Loota, et millegi peale vaatamata, Jumal saab tingimata vabastama.

3. Kas „suremine“ ei sisalda eneses tunnete tuimust?

Jumal pole ju lubanud meid kivideks muuta. „Suremine“ tähendab: olla surnud iseendale, kuna teiste vastu me tuimaks ei või jääda; nende jaoks jätkub meil alati pisaraid, aga kunagi mitte enestele. Ja kui ka keegi peaks meisse puutuma, siis ei vasta meie endist viisi sellesamaga, vaid näeme selles Jumala nuhtlevat kätt ja, sellest aru saades, suudeldgem seda palavalt (2.Saam 16:10).

4. Kui meie nüüd surnud oleme, kuidas võiksimme siis veel kiusatud saada?

Kui Kristus on „kannatanud ja kiusatud“ (Heebr 2:18), „kes kõigis on kiusatud otsekui meie“ (Heebr 4:15), siis on arusaadav, et meiegi ei pääse kiusatusest. Pidage meeles Gal 2:20. „Mina“ on risti löödud; enesearmastaja „mina“ on risti külge naelutatud; nüüd elab Kristus minu sees, see on „savises riistas“, mida peab kiusatama ja läbi katsutama.

5. Mis tähendab iga päev surra?

Lugegem seda kohta: „Mispärast oleme meie ka igal tunnil hädas ... Mina suren iga päev ... kui ma inimese viisil Efesoses metsalisega taplesin, mis mul sest kasu on, kui surnuid üles ei äratata?“ (1.Kor 15:30-32). Kõik see koht kirjast ei tähenda vaimulikku surma, vaid seda, kuidas ap. Paulus oma elu alati hädaohtu pani. Seepärast ei tohi mitte neid sõnu pidada vasturääkivaiks kohtadele nagu Rooma 6; Kol 3:3 ja palju teisi.

6. Mis siis, kui ma langen patu sisse peale seda, kui olen otsutanud ennast surnuna pidada?

Tunnista üles, et sa oled pattu teinud, ja ära ole Jumala ees mitte salalik. Tuleta meele 1.Joh 1:9 ja tunnista ennast uuesti surnuna Kristuse sees. Sel määral, kuidas Jumal sind juhhib, saab Ta ka sind õpetama Temasse jääma.

7. Mis tähendab kasvada?

Enesearmastava elule peab lõpp tulema, et Kristuse elu võiks vabalt areneda. Elades lihameeles – on võimata kasvada armus.

Hoiatustuled.

1) Hoia rääkimast teistele, et sa oled „surnud“, muidu tõmbad nende tähelepanemist enese peale ja nad saavad sinu järele luurama, et näha, kas see tõesti nii on. Ütle, et sa oled ennast annud Kristusega risti lüüa Tema risti peal, ja palu oma ligikondseid ja sõpru, et nad näitaksid sulle kõige selle peale, mis enesesalgamisele vastu käib, ja et sa mõistaksid Jumalat paluda sind sellest päästa. Sel viisil saab su elu järk-järgult muutuma, kooskõlastudes sinu sisemiste vaimuliku inimesega, ja igasugune vastuolu sinu sõna ja teo vahel saab kõrvaldatud. Hoia ennast vaidlemast omal viisil vaimulikkude tõdede üle. Las Jumal tunnistab, ise aga ära võta enese peale midagi kaitsta ega ümber lükata; 1.Kor 8:2 jääb lõpuni muutumatuks.

2) Hoia, et sa oma hinge rahu ei kaota, sirutades uute õnnistuste järele. Jumal ei või töötada, kui sa rahutu oled. Toeta Tema sõna peale ja lase Teda täide saata.

3) Ära arvusta Jumala sõna oma kogemuste järele, Jumala sõna on muutmata, olgu sinu kogemused missugused tahes.

4) Hoia soovi eest tunda enese „suremust“. Nende sõnade sees on juba vasturääkivus. Kui me tõesti oleksime siit ilmast lahkunud teise ilma, meie ei tunneks endid seal surnutena; meie tunneksime ainult uut, imelikku elu. Meie arusaamine surmast oleks eitav, endised kurbused ei võiks meisse enam puutuda ja endised sidemed - siduda.

5) Hoia, et sa oma usu peale rohkem ei toeta, kui Jumala peale, sest Tema on vastutav oma sõna tõe eest.

6) Ära püüa oma mõistusega tõde kätte saada. Anna ennast Püha Vaimu tegevuse alla, küll Tema laseb tõde sind valgustada.

7) Pea meeles, et Issand kunagi pole töotanud, et sul saab olema võimalus enese sisse vaadata ja enese rahulduseks ütelda, et „mina’t“ enam ei ole. Sel määral, kuidas sa tõsiselt Jumala sõna peale toetad, et sinu „mina“ on Kristuses surnud, ja kindlasti Tema peale loodad, et Ta oma elu sinu läbi saab ilmutama, - saavad ligimesed seda märkama ja ütleva, et see tõesti nii on, kuna sinu meeled Kristusest kinni on.

8) Pea meeles, et surm Kristusega ei vii sind mitte isesugusse meeleollu, vaid õigesse vahekorda Jumalaga. Peale seda, kui Püha Vaim saab annud sinu isiklike kogemuste läbi tunda Kristuse surma ja hing maitseb imelikku vabadust, - saab see vahekord alal hoitud sinu igaminutilise viibimise läbi Tema sees. Pole vaja teha ei mingisuguseid jõupingutusi, et „olla“ Kristuses, kuid ainult loota Püha Vaimu peale, et Tema meid, meie mõistsele aru saamata, selles sisukorras hoiab.

9) Kui oled otsustanud toetuda Jumala sõna peale, siis ei pea sa enam enese sisse piiluma, et teada saada, kas sünnib see töö sinu südames, nagu tahaks seega Jumala Vaimu tegevust kontrollida (Kol 2:2).

Sel mõõdul, kuidas meie Tema sõna peale toetame, saab see töö edenema meie sügavamas olemuses vägeva sisemise teguri läbi. Kui sa aga peaksid ainult mõttele ruumi andma: „kas olen ma surnud või mitte“, siis tuleb Issandal oma tegevust katkestada, et anda sulle võimalust lootuses Tema sõna peale rahu leida.

10) Pea meeles, et vastane saab igasust tõde ümber lükkama, mida Issand sulle ilmutab. Kurat pole veel surnud. Kui me endid peidame ristilöödud Kristusesse, siis on saatan elavam kui kunagi enne. Aga lase Jumalat talle vastu panna ja sind hoida kõige tema kavaluste eest, küll siis kõiges sinu teekonnas järgneb võit. Lase Issandat teda ära võita.

11) Pea meeles, et asjata on Jumalat paluda meid meie enese „minast“ päästa, kui me veel kõigevähemast kinni hoiame, mis meie liha võib hellitada. Ainult sel juhul võib Jumal meile selle vabaduse kinnitada, kui näeb meie tõsist igatsust kõigest vabaneda ja täit alluvust Temale ja

alalist valmisolekut rõõmuga kõigest sellest loobuma, mille peale Tema oma sõrme saab panema.

12) Lõpuks – „Issandast seatud eesmärk on elu“ – elu surmast. „Sest kui meie Temaga oleme istutatud Tema surma sarnaduseks, siis peame meie ta ka Tema ülestõusmise sarnased olema“ (Rooma 6:5). Andugem julgesti Temale, et Ta võiks meis oma tööd korda saata. Usaldagem Teda tingimusteta ja allugem Tema viibimata!

Kolmas aste.

Imeline saldsus.

„Sest see on Isa meel olnud, et kõik Jumala täius Tema sees pidi elama ... Jumal on tahtnud teada anda, mis sellesinatse salaasja aurikkus pidi olema ... see on Kristus teie sees.“
(Kol 1:19, 27)

„Salaasi“ on sama, mis tähendab „varjulepandud asi“ (1.Kor 2:7). Missugusest salaasjast räägib ap. Paulus? Salaasjast, mida võimata on sõnadega väljendada; salaasjast, mis peidab eneses „äraarvamata rikkust, aurikkust“, rikkust, mis üle meie mõistuse käib. See salaasi on teada ainult Jumalale ja võib ainult Tema poolt avaldatud saada, aga kes selle järele jänuneb. „Salaasja, mis endisest ajast ja mitme põlve rahva eest varjul olnud, ega nüüd on avaldatud Tema pühale rahvale“ (Kol 1:26).

Selle salaasja tundmist vajab igaüks meie seast; avaldatud salaasja, aga siiski kõigile neile varjatud, kes elavad päevast päeva alatises üleminekus pattudest meelesparandamisele ja uuesti langedes ühe ja sellesama patu sisse. Ja ometigi võiks selle salaasja tundmine meile võimaluse anda pääseda sellest kiratevast elukorrast ja astuda alaliste võitude ellu, rikkumata rahusse, rahuldatud olekusse ja vaikusesse.

Kallis Jumala laps, mis on siis see salaasi? See koosneb ainult mõnest sõnast:

„Tema sees ... kõik Jumala täius“.
„Kristus teie sees, aulootus“.

Jumal pani oma armsasse Pojasse varjule kõik tarkuse ja tundmise varandused, kõike väge, armastust, valgust ja kõike seda, mida meie vajame olevikus ja igavikus (Kol 2:3, 9, 10).

„Tema sees ... kõik täius“. Meie sees pole midagi, mitte midagi, mille peale Jumal võiks heameelele vaadata; meie sees on ainult tühjus. Jumala salaasi, mida Ta avaldab, on selles, et „kõik on Kristuse sees – Kristus teie sees“.

Kuidas oli see salaasi avaldatud ap. Paulusele?

„Jumala meelesparast oli ... kes mind lahutanud ... ja kutsunud, oma Poega minu sees ilmutada (Gal 1:15, 16).

Ap. Paulus ei õppinud seda salaasja tundma mitte Gamalieli jalge ees; see oli tema eest täiesti varjule pandud nõnda kaua, kuni Jumal teda katsuma tuli, ja tema sees ilmus. Siis läksid Pauluse silmad lahti ja ta nägi, kuidas Jumal ta järele oli sünnipäevast saadik valvanud ja teda iseenele ära lahutanud. Niisama võime ka meie ainult siis seda salaasja tunda saada kui

Jumal meile seda avaldab.

Ei meie püüded seda mõistusega tabada, ei teadus ega mingisugune inimlik abinõu ei aita selles; ainult Püha Vaim võib meile seda kuulutada (Joh 16:15), kui me täitsa rahulikult ootame, seistes Issanda palge ees ja ära ütleme kõigist oma püüetest; kui me „hingame oma tegudest“ ja ütleme Jumalale, et me valmis oleme ootama Tema tähtaega, mil Ta omal viisil saab meile seda salaasja ilmutama; - siis äkitselt, kui „valgus, mis selgem kui päike“, ehk jälle tasa, märkamata viisil – ilmub meie sees Kristus kui elav, hiilgav tõelus. (Gal 1:16 loeme sellest, kui see

salaasi ilmus,

et ap. Paulus võis ütelda: „Ja nemad austasid Jumalat minu pärast“ (Gal 1:24).

See on ikka otsekoheks tagajärjeks, kui Kristus ennast meie sees „ilmutab“, et teised siis Jumalat austavad. Nad ei austa mitte „savist riista“, ega ütle ka: „Missugune tõsine kristlane“, vaid – „missugune kõrge auline Jumal!“

Kui Kristust „ilmutatakse“ meie sees, siis seda varjata ei saa. Juttugi ei või enam sellest olla, kas pean Teda tunnistama ja Temast rääkima? Reisuseltsilised „näevad au“, ja pärivad meilt selle sündmuse üle järele. Nad austasid Jumalat ap. Pauluse sees.

Peale seda, kui see „salaasi“ ap. Pauluses „ilmus“ ja teistele teatavaks sai, meie näeme, missuguseks vägevaks tõukejõuks see saab.

Ausse ülendatud Jumala Poeg, kes Peetruses tegutses, teda uueks, julgeks, kartmatuks tunnistajaks muutis, tegutses niisama vägevasti ka Pauluse sees (Kol 1:29), teda üles kihutades ja tähti ja imetegusid tema läbi tehes (Rooma 15:18, 19), sünnitades temas tahtmist ja tegevust oma heameele järele (Fil 2:13).

Kas usume meie, et Jumal, kes nelipühil Peetruses nii vägevasti töötas, võib niisama vägev ka meie sees olla?

Kas usume meie, et see ilmutatud salaasi ka meile määratud on, võib ka meis ja meie läbi Jumala väega ilmutatud saada, mis vägevasti meie sees tegutseb? Sel juhul vaadagem siis tingimuste peale, mis Jumala sõnas ette näidatud on. Gal 2:20 leiame võtme selle salaasja tundmisele.

„Ma olen Kristusega risti löödud; ja mitte enam „mina“ ei ela, vaid Kristus elab minu sees“.

Sellega on kõik öeldud. „Mina“ peab saama risti löödud enne, kui minu kohta täide lähevad sõnad: „Kristus elab minu sees“. Jumal avab meie silmad, et me saaksime tunda kõike täiust Tema Pojas. Ta ütleb meile, et tõsine, õndsana kristliku elu saladus pole mitte püüdmises Kristust järel aimata, vaid selles, et Kristus ise asub meie sisse ja elab meie sees oma enese eluga.

Meie oleme siis juba kaunis palju ettepoole nihkunud, kui arusaamisele oleme tulnud, et meie püüdmised on kõik kasuta olnud ja ära ütleme uutest katsetest Jumala meelepärast olla enese pingutusega. Jumal laseb neid katseid teha, et võiksime veenduda oma täielikus nõtruses. Sellesamal viisil, kuidas meie omal jõul õnsdust taga nõudsime ja püüdsime endid kohendada osasaamise vääriliseks Jumalaga ning viimaks oma ehmatuses märkasime, et peale kõige võitluse ja jõupingutuste me mingisugust kasu pole saanud, vaid sattusime veel halvemasse seisukorda Mark 5:25; niisama ka praegu, kuna meie õndsakssaamise küsimus lahendatud on ja meie endid Kristusele andsime, langeme uuesti sellesama eksituse sisse, arvates, et ehk läheb meil korda „Jumala abiga“ Temale meelepärane olla. Ja Jumal laseb meid uuesti katsuda ja – maha variseda. Kahjuks paljud meie seast hellitavad eneste sees, mida nad mõtleavad pühendada Jumalale, või jälle ootavad, et Jumal neid „endid“ paremaks muudab. Oo, kui suure vaevaga veendume selles, „et minu sees s.o. minu liha sees, ei ole mitte head“ (Rooma 7:18)! Meie oleme valmis kaotusele ära andma kõik pahed ja kõlbmatused, aga arvame jätta kõige paremaid, et neid Jumalale pühendada (1.Saam 15:7, 9, 23).

Jumal peab meid ausaamisele tooma, et meis midagi sarnast, mis Tema ees „hea“ on, ei ole, sest meie kõige paremad omadused lasuvad kõik patu needmise all, ja Ta on otsustanud meie liha mitte parandada ega kõlblaks teha, vaid on sellele määranud surma, ristisurma Kristusega.

Meie „minale“, koguni meie „paremale minale“, on ette määratud mitte Kristuse meelepärast olla või Teda elus järele aimata, vaid olla mõistetud surma, siis – seda Jumala kohtuotsust õigeks tunnistades – andkem ära endid ristisurma Kolgatal. Kui meie tervelt endid nõnda oleme Jumalale ära annud ristlöömiseks Kristusega, siis annab Jumala Püha Vaim meile jõudu seda sammu ka tõesti teha ja saab sellest tunnistama sellega, et „ilmutab“ meie sees Kristust, kes sellest silmapilgust alates ei saa olema enam kaugel viibiv Isand, kellest omame ebaselget arusaamist, vaid saab meie sees „isiklikuks“ Õnnistegijaks ja

„elavaks, hiilgavaks tõsiolemuseks“.

Siis hakkab elav kristus ennast ilmutama „savist riistas“ ja Jumalale antakse au. Need ilmutamised pole nüüd enam mitte nõdrad ja hoolised; meie ei takista Teda enam ja Ta teostab imeliselt ja vägevasti meie läbi „oma“ tahtmise järele.

Vaata, milles on patust vabanemise salaasi: Kindel usk ja lootus, rajatud Jumala sõna kõikumatus peale, et „enam mina ela, vaid Kristus elab minu sees“. Seda salaasja võib ainult osalt väljendada sõnadega: „au“ ja „rikkus“.

Seejuures Kristus, ilmutatud „savises riistas“, ei kõrvalda mitte meie enese olemust; sest Ta ikkagi „elab minu sees“. „Mina“, see Issandat aujärjelt tõukaja ja teotaja „mina“ on risti löödud. Tema asemel valitseb südames auge kroonitud Kristus, uus tõukejõud terves tema olemuses, kes elab nüüd rõõmu elu ja allub vastulauseta armsale, heldele kuningale, kes tema sees elab.

Selle imeilusa salaasja tundmine toob möödapääsematult enesega kaasa äravõitmatut tahet, et see ka teistele osaks saaks. Ap. Paulus kirjutab ümberpöörnuile galaatlastele:

„Mu lapsed, kelle pärast ma jälle (otsekui) lapsevaevas olen, kuni Kristus teie sees tegumoe saab“ (Gal 4:19).

„Ilmugu meis Kristus terves Ta täiuses!“ – See oli apostli palavama soov neile; ja selle sihi poole püüdes on ta nende pärast Jumala ees sünnitamise vaevas. Ta valvas nende järel, kaitses neid ja muretses nende eest; ta kinnitas ja hoiatas neid; pani tähele, kuidas Jumala Vaim kordkorralt vabastas neid nende endistest eluviisidest, mida juhiti nende „minast“. Jumala väest sunnitult, mis temas „vägevasti tegutses“, ta töötas nende kallal õpetades ja kuulutades, püüdes ainsama kõrge sihi poole – et neis „Kristuse isik kujutatud saaks“. Vaata, see on imeline salaasi, mis aegade jooksul varjule oli pandud, aga nüüd neile ilmutatud, kes nõuetavaid tingimusi täidavad. – Ühelt poolt ülestõusnud ja au sisse tõstetud Issand, kelle sees on varjule pandud kõik rikkused; teiselt poolt – savist riist, mis ära lunastatud kalli verrega Issanda tarviduseks (2.Tim 2:21). Savist riist, mille endine sisu on surma pandud tema Issanda ristil – savist riist, milles Kristust ilmutati – savist riist, et kõik austaksid tema pärast Jumalat – savist riist, milles Jumal võib vägevasti tegutseda – savist riist, kes puhtast südamest usub Jumala Poja sisse, kes tema sees elab – savist riist, mille sees Püha Vaim ohkamistega palvetab ja töötab tahtes, et kõigile lunastatud jumalalastele saaks ilmutatud see imeline salaasi.

„Seepärast nõtkutan mina oma põlvi meie Issanda Jeesuse KristuseIsa ette ... et Tema teile annaks, ... et Kristus usu läbi teie südameste sees võiks elada, ... et teie kõige Jumala täiusega saaksite täidetud“ (Ef 3:14, 16, 17, 19).

Neljas aste.

Elu Jumalas.

(Kui alguses lugejaid paluti mitte ainult lugeda, vaid palves läbi mõelda, siis olgu see palve selle viimase „astme“ juures tuhat korda suurendatud. Pruugib ainult järgnevas tükis mahutatud „pühendatud mina“ tähelepanelikult jälgida, et ehmatuses tarduda. Patune „mina“ pole hädaohtlik, sest ta on igaihele nähtav, aga, kui palju kurja on sünnitanud Jumala tööle „pühendatud“, väliselt püha ja siiski Jumala sõnale ja Ta tahtmisele vastupanija „mina“. Palugem Jumalat, et Ta õnnistaks eriti seda viimast „astet“).

A. Meie seisukord loomuse järel ja Jumala tee sellest pääsemiseks.

1) Jumalale surnud.

„Surm on kõikide inimeste sisse läinud, sest et nad kõik on pattu teinud“ (Rooma 5:12).

2) Kristus võttis surma nuhtluse vastu.

„Kristus on surnud, et meid Jumala juurde saata ... õige ülekohtuste eest“ (1.Peetr 3:18; Heebr 2:9).

Ta võttis enese peale inimliku loomuse, kandis seda risti peale ja suri meie asemel.

B. Pole olemas teed, mis Kolgata ristik mööda läheb ja Jumala juurde viib.

Ülestõusnud Kristus viibib nüüd autroonil.

„Tema, kui ta ühe ohvri pattude eest sai ohverdanud, istus igavesti Jumala paremale käele“ (Heebr 10:12).

„Pärast oma hinge vaeva peab Ta head saama näha“ (Jes 53:11).

Püha Vaim on antud inimeste südames Kristuse lõpliku ja täieliku töö kordasaatmiseks.

„Tõe Vaim ... võtab minu omast ja kuulutab teile“ (Joh 16:13, 14).

Jumala Vaim lehvib nüüd üle maailma, mis lebab surmas ja Jumalast äralahutatud, et korda saata iga üksiku hinge juures esiti surma ja siis ülestõusnud Kristuse elu.

D. Kuidas töötab Püha Vaim hingede kallal.

1) Hingele, kes pole õndsaks saanud, kes veel „pattudes surnud on“, annab tema patu pärast märku (Joh 16:8) ja äratas temas arusaamist Õnnistegija vajaduse järele. On ta seda manitsenud ja äratanud, siis viib ta teda Kolagatale ja ilmutab temale „ristilöödud Kristust“ (1.Peetr 2:24).

„Kuulaja ... uskuja ... on surmast elu sisse läinud (Joh 5:24).

Surnud hingele kinnitatakse elu; osadus Jumalaga on vaba; silmad avanevad vaimuilmale ja mõni aeg elab ta läbi suurt rõõmu ja rahu usus. Hing on saanud „elavaks Jumalale“, aga enamus-kordadel on jäänud veel elavaks ka patule, iseenele, oma „minale“. Ta on ikka veel „alles lihalik“ (1.Kor 3:1, 3).

2) Hingele, kes juba tunneb ärapääsemist viha alt, aga pole veel tunda saanud jumalikku täielist vabadust, hakkab Püha Vaim ilmutama sügavamaid vajadusi. Ta on juba maitsnud vabadust patu hukkamõistmisest ja hakkab ka saama aru hinge- ja patuvahelisist sidemest ja veenduma, et „lihameel on vaen Jumala vastu“ (Rooma 8:7), ja „kes liha sees on, ei või Jumala meelepärast olla“ (Rooma 8:8).

3) Hingele risti peale näidates manitseb Püha Vaim teda tingimusteta otsustavale ja alalisele äraandmisele Jumalale. Ta ise kuulutab enese üle surmaotsuse ja palub, maksku mis maksab, enese surma täit kordasaatmist Kristuse Jeesuse sees (Matt 20:22).

E. Kuidas Püha Vaim teostab Kristuse surma andunud Jumalale hinges.

1) Surm patule:

„Meie oleme patule surnud, kuidas peame meie veel selle sees elama“ (Rooma 6:2).

Püha Vaim annab meile selle tõsiasja teostamist näha sel mõõdul, kuidas me kindlasti ära ütlemine mitte ainult kõigist elulistest peensustest arusaavatest pattudest, vaid kõigist kahtluse all olevatest (Rooma 14:23).

2) Surm lihale ja ta ihadele:

„Aga kes Kristuse päralt on, need on oma liha risti löönud ihaldamiste ja himudega“ (Gal 5:24).

Püha Vaim seletab iga hingele selle suurt tähendust, meie saame maitsta, missugune tõsine vabanemine selles seisab, kui meie omalt poolt valmis oleme loobuma täitmast iga üelarulist loomu kalduvuste tahet, et Püha Vaim võiks tervelt meie ihu võtta oma võimu alla. Siis ei saa raske olema kõigest, mis nõdramale vennale võib komistuseks olla, loobuda. Ja nõnda vabaneme mitmest harjunud viisist, mis „kahjulikud pole“.

Püha Vaim puudutab niisama ka meie kalduvust liha eest hoolitseda ja temale mureseda mugavat, mõnusustega elu. Õnnis on see hing, kes kõige see juures ei päri: „kuidas?“ ehk „miks?“

3) Surm ilmale:

„Maailm on mulle risti löödud, ja mina maailmale“ (Gal 6:14).

„Kui te nüüd Kristusega olete surnud ... miks teie siis endid lasete teadmistega vaevata, otsekui oleksite alles maailmas?“ (Kol 2:20).

Püha Vaim tahab, et me Jumalale ära annaksime kõik meie ilmalikud sihid ja huvid, auahnus, mured ilma kiituste ja laituste pärast, tema viisidele ja kommetele orjamist ja elukõrkust. Oo, see mõndanimetatud kristlik ilm, kuulsaks saanud oma arusaamiste ja nimetustega, tema kuulsa pühaduse ja inimkummardamistega! Igaüks meist ütleb: „mina“. „Mina“ olen Paulusele, „mina“ Apollose poolt jne. „Ons Kristus ühest ära lahutatud?“ (1.Kor 1:12, 13).

4) Surm käsuorjusele:

Olla seaduse ikke või liha ikke all, tähendab Jumala sõna järel ühte ja sedasama. Sõna „liha“ all mõistab ta tavaliselt kõike seda, mis inimestes maine, hingeline ja vastand vaimlisele. Kui meie ainult mõistusega peame endid kõigele sellele surnuks, siis ei omanda meie kunagi vabadust. Püha Vaim peab tõesti seda tööd meie sees korda saatma, avades meile täit vabadust, mis on valmistatud meile Jeesuse Kristuse risti peal (1Kor 1:18).

1. Täitmine Püha Vaimuga.

Sel määral, kuidas andunud hing laseb läbikatsuvat Juamala valgust niiviisi eneses töötada ja allub Püha Vaimu igasugustele märkustele, avaneb talle täieline vabanemine kõigest:

- 1) Süda saab puhtaks „kõigest ülekohtust“ (1.Joh 1:9).
- 2) Hing võib hõisates ütelda: „Mina olen Kristusega risti löödud ja ei ela enam mitte mina“ (Gal 2:20).
- 3) Ta elab Jumalale Kristusele Jeesuse sees (Rooma 6:11).
- 4) Ülestõusnud Kristus ilmutab ennast tema sees (Gal 1:15, 16); ta teab kindlasti, et „Kristus elab minu sees“ (Gal 2:20).
- 5) Temale on antud „Vaimu väe pant, kinnitatud „imetähtede läbi“. Seesama tunnistab, et „võidmise and, mis teie olete Temalt saanud, jääb teie sisse“ (1.Joh 2:27).

See on tähtis murrang hinge elus, ehk see küll igaihe juures ühte viisi ei sünni. Kristus ilmub elava, hiilgava tõsioluvusena. Patt kaotab oma võimu. Elu saab hiilgavaks; saab tõeks imeline vabanemine orjusest ja hirmust, vabadus sõnas ja vägi palves. „Riist“ on täidetud ülevoolavalt. Terved kuud, võib olla ka aastaid oli „riist“ Jumala tarvitada ligimese heaks, ja käis Jumala valguses. Aga sellega pole veel lõpp. Palju, väga, väga palju seisab veel eespool, sest sellest Püha Vaimu täitmisest algab just tõeline käimine Jumala ees. Ühendades meid Kristusega Tema surma sarnasuses ja üles äratades Temaga uuendatud elusse, viib Püha Vaim meid edasi elust „Kristuse sees“ – ellu „Kristusega“ Isa sees, „et Jumal kõik oleks kõikide sees“.

Mitte rahul olles sellega, mida hing, kuidas see temale näib, juba kätte saanud on, püüab ta Jumalat rohkem tundma saada – kuni viimaks hakkab tundma imelikku muudatust: „küllus“ lõpeb ja hingeline inimene astub välja kõige temale omaste kalduvustega. Mõne aja jooksul oli see kõik varjatu, aga nüüd tuleb see nähtavale, et ta elab osaldi hingeelu ja osaldi Jumala elu.

Tuliseloomuline inimene taltsutab vähem oma hoogu; tunderikas väljendab äärmiselt oma tundmusi; kinniseloomuline jääb haiglaselt kinniseks; kindlaloormuline peab kõvasti kinni oma arusaamisest, kaitseb neid tõdesid, mis temale selged on ja nõuab, et need tema sõnadega väljendatud saaksid. Kõige selle juures on süda õiglane, aga Jumalale töötab hingeline inimene. Need hinged on oma enese eluga küll veel jõukaks ja elavaks jäänud, ehk nad küll surmast patule läbi on läinud ja mõndagi muud; nad tahavad viibida oma täieliku nõtruse tundmises, aga sellejuures värisevad oma vaimlise rikkuse pärast, mitte järele andes, seepärast, et need Jumalast antud on. Nad peavad kindlasti kinni oma arusaamisest, mis iseenesest väga kaunid on. Aga neil tuleb minna veel kaugemale ühinemises Kristusega Tema surmas.

2. Püha Vaim töötab välja veel sügavama ühenduse Kristusega Tema surmas.

Surm hingelisele elule:

„Kui nisuiva ... ära ei sure, siis jääb tema üksi, aga kui ta sureb, siis kannab ta palju vilja“ (Joh 12:24).

„Kes oma elu (hinge) armastab, see kaotab selle, ja kes oma elu vihkab siin maailmas, see hoiab seda igaveseks eluks“ (Joh 12:25).

„Kui keegi ... ei vihka ... pealegi oma elu“ (Luuka 14:25, 9:24; Mark 8:35; Matt 16:25).

Püha Vaim paljastab meie sees kõike kõdunevust, mis hingelisest elust tuleb ja annab meile mõista, et ainult jumalik elu võib proovitud välja kannatada; ja et Jumal tahab ära kuivatada meie hingeelu voolavad jõed (Laul 74:15) enne, kui Tema „jooksvad veed“ meist läbi võivad voolata (Jes 44:3). Ta näitab meile kõike kasuta inimlikku tegevust ja muret Jumala teenistuses ja hakkab siis ära võtma kõik meie isiklikud vilumused kindluses, tarkuses ja teadvuses. Kunagi kujutasime ette ja arvasime neist omadustest, et meil on „annid“, millega võime Jumalale kasulikud olla, aga nüüd näivad need nagu kadunud olema ja igast asjast paistab läbi meie „mina“. Kõigi meie tööde peal Jumalale, milledega me kiitleme – oleks nagu kirjutatud: „Ikabod“ (autus, 1.Saam 4:21); kõdunevuse pitsat lasub kõige peal ja meie peame kisendama: „Ma kulutasin ära oma rammu ilma asjata“ (Jes 49:4). Kõige selle juures on kõik meie tunded nagu nürinenud ja meie ise hirmume nende kõvaduse üle. Meie hakkame mõtelda, et „äralangemisel“ oleme, ja ühes sellega ei jaksa endid aidata; kõik näib nii ebatõeliseks ja peaaegu veendumise selles, et oleme silmakirjalikud. Koguni ilmub soov jätta maha kõik oma tööd, kui see võimalik oleks. „Jah, niisugune on tee, mis viib „ellu Jumalas!““ – Kõik peab läbi minema surmast, koguni meie „armastus“, mis otsib vastuarmastust, et valmistada ruumi Jumala armastusele, mis armastab vastuarmastuseta, puhas ja enesekasuta.

On olemas ka veel teistsugune „mina“, keda Püha Vaim niisama peab paljastama. See on üks väga petlik näivus, mida võiks nimetada „pühendatud minaks“, „minaks“, kel minevikus rikkad vaimulikud kogemused on; kes rahutult hoolitseb Jumala au eest; kelle süda väriseb Jumala „laeka“ pärast (1.Saam 4:13); kes jänuneb vaimuliku edu järele; kes püüab Jumala riigis „suurem“ olla; kes otsib imetähti ja tunnistusi; kes lõppemata hüüab: „Õnnista „mind“, õnnista „mind“, oh Issand!“ kes otsib vaimulikke maitsemisi koosolekuil; kes arvustab Jumala käskjalge; kes kõrgelt vaatab nende peale, kes veel pole võrsunud arusaamiseni; kes mõõdab teiste vaimupinda; kes sunnib mõistma üht või teist tõde neid, kes seda enestesse veel mahutada ei või; kes halvaks paneb Jumala algtööd teiste südames, ja palju, palju muud. Pange tähele sündinud muudatust: enne kaitstes „mina“ enese asju, nüüd aga – Jumala ajsu. Seda petlikku hingeelu avaldust peetakse Jumala Vaimu tegevuseks, mis peidab ennast vaimlise kätte all, aga Püha Vaim annab meile mõista enese mõtteid ja viskab meid sulatusahju. Ta nagu võtab meie käest kõik meie vaimulikud rikkused, mis kunagi kingitud, võtab ära palvetamise hoole, armastuse hingede vastu, võime Jumala töotuste omamises ja Jumala ligiolemise tundmuse; laseb meid

komistaa sarnastes peensustes, mis enne meisse ei puutunudki. Töö, mille peal Jumal meid nii palju on tarvitanud, näib viljata olema. Hing püüab kaotusi tagasi saada, aga asjata, ja ta jõuab meeletihitumisele.

See tee on selgesti kujutatud Iobi raamatus 19:6-21 ja Laulus 88. Kui hing oma kitsikuses ei hinga mitte Jumala truuduse peal, siis püüab ta risti alt kõrvale kalduda ja selviisil kaotab selle kõige parema, mille poole Jumal teda viia tahab (vaata: Iobi 13:15; 23:10).

3. Hädaohud tee peal.

1) Kardetav on valvata surma tegevuse järele meie sees. Jumal ei tööta igäihe juures mitte ühtviisi; on tarvilik, et töö peab tehtud saama, aga abinõusid on Temal tuhandeid. Vastupanek meie poolt sünnitab meile kibedaid kannatusi, peale kannatuste meie nõtruste äratundmises. Aga kui puudub vastupanek, siis areneb see meie sees peaaegu meile aru saamata.

2) Kardetav on kinni olla alatises enesesüüdistamises, enese sisse piiludes ja otsides surma märke. Kui meie usk toetub ennast meie surma äratundmise peale, siis pöörame Jumala korra ümber. Meie usu aluseks peab olema meie surma tõsiasi Kristuses, kuna selle kordasaatmine järgneb iseenesest.

3) Kardetav on kinni olla enesesuretamises, piinlikult ennast üksikasjaliselt läbi uurides.

4) Kardetav on püüda näha või mõistusega tabada seda, mis on ainult usule kättesaadav. Mõistus ei või Vaimu tegevust näha, mis sünnib meie sügavamas olemuses.

Pole vajadust, et see Vaimu töö oleks kaua vältav. Ta võib nobedasti oma töö korda saata alandlikus hinges, kes jäädavalt ennast on Temale ära annud, kes pimesilmil on valmis Jumalaga ühes minema, alati kõige peale vastates: „Jah, nõnda, Issand“, ja kõike tühjaks prühiks peab ja sirutab ikka ettepoole ja ettepoole.

Niisama hoidkem endid mõtte eest, et Püha Vaim saab töötama kõigis üksikasjus nõnda, kuidas ülalpool kirjeldatud on. „Vaata, see on pisut aga Tema viisidest“ (Iobi 26:14).

Eesmärk on: Jumal ise, mitte aga Tema annid. – „Mu hingel on jänu Jumala järele“ (Laul 42:3). Magusa enesesalgamisega ja lapseliku usaldusega andugem Püha Vaimule ja las Tema viib meid sellele eesmärgile. – Armastus ei vaja seletusi, ja laps, keda isa talutab, ei päri teede järele.

4. Üleminek.

Risti läbi – ühinemisele Kristusega.

Haua kaudu – Tema ülestõusmise sarnasuses.

See üleminek sünnib vahel märkamata, aga vahel jälle saab see elumurranguks. Püha Vaim avaldab nüüd uue ilmutuse läbi hingele Kolgata risti sügavamast tähendusest. Usust usku ülemineks avanes see meile ja nüüd hakkasime osalt aru saama vaimulikku tähendust Laulus 22:2-16. „Sa panid mind surma põrmu“. Kristuse haua tähendus hiilgab uues valguses, millest enne meil oli ainult osaline arusaamine, kuna nüüd tunneme, et Tema meie isekat olemust on põrmu paisanud, ja see nüüd on Lunastajaga maha maetud.

„Meie oleme Temaga maha maetud ristimise läbi surma sisse“ (Rooma 6:4).

„Patuse lihaisu mahaheitmise läbi“ (Kol 2:11).

Viimaks on Püha Vaim toonud hinge täielikule hingamisele „enese tegudest“ (Heebr 4:10), ja ta kordab ainult ühte:

„Ta kisub mind maha ümberringi“ (Iobi 19:9, 10).

„Kui Su silmad mu peale vaatavad, siis ep ole mind teips“ (Iobi 7:8).

„Ma olen küll ei ühtigi“ (2.Kor 12:11).

5. Elu – ühendus Kristusega Tema ülestõusmise sarnasuses.

Hing, kes hauast üles tõusnud, tunneb ennast alles väeti lapsena; ta nagu hakkaks kõik uuesti peale. Ta leidis ennast uues ilmas, millest tal siamaale vähe arusaamist oli, sest ta endistes kogemustes vaheldusid alati „surm“ ja „elu“. Püha Vaim töötas südames vaikides järjekindlalt, juhatahes meid selle sihi poole sellest ajast peale, kui meie esimest korda valgust nägime. Ainult nüüd, aru saades sellest uuest seisukorrast enese ülestõusmisest Kristusega, võime rääkida täitsa uuest elust ja julgesti ütelda: „Kristus elab minu sees“.

Otsekui Kristus on üles äratatud surnust ... nõnda ka meie ...“ (Rooma 6:4; vaata veel Ef 2:6; Kol 2:12 ja muud).

Oo, rõõmu, oo vabadust!
Jätta enese tahta
Kõik orjaikked,
Haua ja surnulinad!

Nüüd saab elu usu läbi niisama lihtsaks ja loomulikuks, kui hingamine, sest et meie alati vaatame usu läbi risti ja haua peale.

„Mina“ on surnud (Rooma 6:2, 6; Gal 2:19).

1) Ülestõusmise elu ja väe mõistmise saladus seisab selles, et meie endid sügavas alanduses ja täielikus nõtruses Jeesuse hauda laseme. Kristuse elu au sees algas hauast, niisama peab ka meie vaimulik elu algama Jeesuse hauast. Ja seda eluväge eneses alal hoida ei saa ka teisiti, kui peab iga hommiku sügavas alanduses Jeesuse hauda ennast laskma ja lasta Jumalat teha oma tööd. Enne oli, et me oma mõistusega püüdsime endid surnutena pidada ja meile paistis, et me endid petame; aga nüüd annab Jumal ise meile selle tunnistuse, et see tõesti nõnda on. Rist ja haud seisavad meie ja meie endise hingelise elu vahel. Ehk küll võimalus pattu teha ja meie sees elutseva Püha Vaimu vastu sõnakuulmata olla pole mitte möödunud, ometi läheb see meile kalliks maksma, sest uues elus näeb patt välja kõiges ta äratõukavas jälkuses.

2) Alati loodame Kristusele, meie elu peale.

„Mitte enam mina ei ela, vaid Kristus elab minu sees, ja mis ma nüüd elan lihas, seda elan ma usus“ ... (Gal 2:20).

Üleminek ristist ja hauast on tegevus, mis sünnib meie hinge salajamas sügavuses. Kristuse elu meie sees painutab ruttu enese alla kõik meie välised teod.

3) Katkestamata vaatame Jeesuse vere peale (1.Joh 1:7).

Kasvades püha Jumala tundmises, saab Kolgatal äravalatud veri hingele päev-päevalt ikka kallimaks.

Kas peaks veel olema vajadust meele tuletada, et iga komistuse juures on kohe väga tarvilik meelearandamine ja andekssaamine? (1.Joh 1:9).

Jumala sõna saab hingele nüüd „vaimuks“ ja „eluks“ sel määral, kuidas Jumal ise talle päev-päevalt selles uusi sügavusi avab, ja hakkab ikka enam ja enam aru saama suurest vajadusest Temale alluda ja käia hella südametunnistusega kõige Tema tahtmise järel (1.Peetr 4:2). Ta on rõõmus Talle järel käies ja Tema kannatustest osa võttes, õppides osalt sellest, mida ap. Paulus läbi elas (Kol 1:24; 2:2).

Kannatused, mida meie kandsime tee peal surma poole, olid suuremal määral hoobid, mis langesid meie „mina“ peale tema mitmekesisest hingeelu avaldustest; kuna nüüd oleme osalised Kristuse kannatustes, jagades Temaga Tema ärapälatust: - „Kui tundmatud ja ometi kui tuttavad ... kui eksitajad ja siiski tõsised ... kui surnud ja vaata, me elame“ jne. (2.Kor 6:4-10). Ainult sel viisil võib Talle elu, „kes oma suud pole lahti teinud“, meie sureliku liha sees avalikuks saada (2.Kor 12:9, 10; 4:10, 11).

Võidmine Püha Vaimuga ja ehtimine väega kõrgest saab nüüd nähtavaks ja on kooskõlas Jumala sõnaga. Ehk see küll piirdumistega ennegi oli hingele kingitud ja Jumal tarvitas seda kõige ta tee peal, niipalju kui ta mäletab, oma tunnistajana, aga nüüd saab ta allikaks, millest hoovavad „elava vee jõed“. Jumala elu elavakstegev vool jookseb jõena „savist riistast“ läbi, „elavaks tehes, keda Tema tahab“ (Joh 5:21), ja kannab Tema tahtmise järele alalist vilja.

Võib olla, et hing ennegi oli kutsutud Jumalat teenima, aga küpsenud sellele on ta nüüd alles. Peale seda, kui me „surma sisse oleme ristitud“, kutsub Jumal meid, kui „surnuist elavaks saanud“, „andma oma liikmed õiguse sõjariistuks Jumalale“ (Rooma 6:13; 12:1).

Aaroni ja ta poegade võidmine järgnes peale „patuohvri“ ja „tuleohvri“ toomist ja peale „pühitsust“ (2.Moos 29:10-21).

„Võidmise and ... jääb“ (1.Joh 2:27).

Teel surma sisse palju näis nii muutlik olema: õnnistused, mis hingele ergutuseks tema ettepoole püüdmises said antud, olid jälle ära võetud sel möödul, kuidas hing oli arenenud ilma nendeta läbi saama. Aga nüüd voolab elu, millesse hing on astunud, ühetasaselt ja muutmata. „Sinu päike ei pea enam looja minema“ (Jes 60:20).

6. Elu Kristusega Jumalas.

„Teie olete surnud, ja teie elu on varjule pandud Kristusega Jumala sees“ (Kol 3:3). Oleme nüüd Kristusega ühendatud Tema surma ja mahamatmise sarnasuses, siis oleme ka ühendatud Temaga Tema ülestõusmise sarnasuses (Rooma 6:4; 7:4). Püha Vaim ühendab meid ka Temaga Ta taevasseminemises (üks vaim Temaga, 1.Kor 6:17), et Temaga olla varjule pandud „Isa süles“ (Joh 1:18).

„Tund tuleb ... et mina kuulutan teile julgesti (otsekohe) oma Isast“ (Joh 16:25).

„Meie osasaamine ... Isaga ja Tema Pojaga“ (1.Joh 1:3).

„Jääb Jumala sisse, ja Jumal tema sisse“ (1.Joh 4:16).

Vaheriide taga valitseb rahulik ja hädaohuta seisukord igavesti, sügav rahu ja vaikus, sest igasugune rahutus on vaikinud. Kõik meie tunded on heas käsitluses meie sees viibiva Jumala käes. Ei mingisugune raputus ega ootamatus ei riku hinge rahu, kes Jumalasse on varjule pandud. Ei sest pole enam ei tormilisi hõiskamisi, ei nägemusi, ega muudatusi.

Kasv. – Kasvamise nihutab nüüd edukalt. Kui hing oli veel tee peal surma sisse, valdas Jumal oma „savist riista“ ikka täielikumalt. Nüüd aga vajutab hing ennast ikka sügavamale Jumalasse, kujunedes Tema näo järgi (2.Kor 3:18), ja iga päevaga enam sarnanedes Kristusele Tema alanduses ja tasaduses, olles rõõmuga „Jeesuse Kristuse sulane“ teiste teenistuses, niisama ka „igaihele sulaseks“ saades ja õppides, et Jumala tee ülendusele viib suuremale ja suuremale alandusele enese silmis, kuni pidamiseni ennast „kõigevähemaks kõigi pühade seast“ (Ef 3:8). Veel suuremad sügavused seisavad meil ees, sest Jumala õnnistustel pole piiri, aga siin meie seda juba puudutama ei hakka; sest Jumal ise saab oma teede seletaja olema nii palju, kui palju Ta meid oma Vaimuga kaugemale viib.

Juhatamine. – Nüüd juba tunneb hing osalt mis tähendab „Jehoova kartusega täidetud olla“. Ta õpib nägema Jumala tahtmist oma elu olukorras ja võtab vastu maised takistused, kui Isast väljapandud tõkkeid. Ta loobub iseseisvast tegevusest enese kasuks omale teed puhastades, ja loodab Jumala peale, uskudes, et Tema saab teisi sundima oma tahtmist täitma meie vastu (Õpet 16:7; Ap.t. 27:3). Ta teab, et Jumala Vaimu juhatamine on alati kooskõlas Jumala sõnaga, ja et seesama, mis elutsev Vaim ei või vastu rääkida Vaimule, mis Jumala sõnas on. Hing on nüüd tõesti „ettevaatlik“ (Ef 5:15), lootes lapselikult Isa peale, et Tema saab paljastama ta ees kõiki kuradi kavalusi, kes püüab teda eksitada mitmesuguste vale muljete, häälte ja ilmutuste läbi. Ta hingab rahu Jumala truuduse peal, kes „saadab alandlikke õiguse poole, ja õpetab alandlikke oma teedele“ (Laul 25:9).

Kiusatused. – „Sest meil ep ole mitte võitlemist vere ja liha vastu, vaid ... vainulikkude kurjuste vastu taevaste asjade sees (õigemal tõlkes: taevaaluste kurjuse vaimude vastu) (Ef 6:12). Kiusatused, mis hinge peale käivad, võtavad enestele nüüd petlikuma näo; heitlus lähe tulisemaks, saatana kavalused hirmsamaks, aga sel möödul, kuidas hing õpib ennast ära peitma Isa sülle ja laseb Püha Vaimu kaitsta ennast väliselu mõjude vastu, ei tagane ta vaenlase eest sammugi, vaid veendub selles, et see on „Jehoova sõdimine“, ning sirutab ettepoole, alati „võimust saades Kristuses“ (2.Kor 2:14).

Kui imeline piiramatult on meie Issanda Jeesuse armastus, kes alla tuli meie juure siis, kui olime „surnud üleastumises, ja ümberlõikamata lihas“ (Kol 2:13), meie seisuseni ennast alandas ja õrnalt, halastades meid samm sammult oma Vaimuga ettepoole viib, tasasel meelele heldelt kõik meie lihalikud ja maised eksitused andeks annab, kuni lõpuks meid Jumala juurde tagasi viib (1.Peetr 3:18), oma Isa sülle, et siis „oma hinge vaeva peale heal meelel vaadata“ (Jes 53:11); ja et siis jälle meie, oma „savist riistade“ läbi ka teiste hingede juures töötada, neid ürna kannatusega enese juure tõmmates ja edasi viies „usust ususse“, kuni Ta ka neid saab tooma oma hingamise sisse – Isa sülle.

Aga selle peale vaatamata, kui kõrgele ka keegi hing oma vaimulikus tundmises sel viisil Jssandast juhutatult on tõusnud, - saab ta alati ap. Paulusega hüüdma: „Mina ei arva ennast ise mitte seks, kes seda kätte saanud ... mina sirutun etteseatud märgi poole, ülevase Jumala kutsumise võiduanni poole Kristuse Jeesuse sees“ (Fil 3:13, 14).

Märkus. – Need read on kirjutatud isiklikest kogemustest, et osalt seletada Püha Vaimu tegevusest meie südames, mis on juhitud sinnapoole, et meid teha Kristuse surma osalisteks. Aga, kuidas juba öeldud, Tema teed on mitmesugused; Ta pole mitte seotud minigsuguste sidemetega ja see töö, mis Ta teeb ühes südames pika aja jooksul, ülemindes ühest seisukorrast teise, võib korda saata teiste südames ühe vägeva pöördega ja tõsise tuleristimisega.

Kirjutaja palub tungivalt kõiki neid, kellele need read ei või käesoleval minutil kasulikud olla, neid kõrvale panna, kuni Jumal ise omal ajal ja omal viisil neile oma tegevusi seletama saab.